

οι όποιοι από τής προσαρτήσεως τής Άλσκάς εις τας Ήνωμένας Πολιτείας, είχαν διαταχθή να διέλθουν τον Πορθμόν δια να φθάσουν εις τήν χερσονήσον των Τσουξής επί τής ασιατικής ακτής, είτε εις τόν Πετρόπαυλον, τήν πρωτεύουσαν τής Καμπούατκας. Οι ρώσοι ούτοι συνηνώθησαν μετά των λοιπών κατοίκων πρὸς υποδεξίωσιν τής οικογενείας Κασκαμπέλ, πρέπει όμως να δηλογησώμεν ότι ή υποδοχή των Έσκιμώων υπήρξεν εξαίρετικῶς ἐγκάρδιος και θερμή.

Ήσαν αὐτοί εκείνοι οι Έσκιμῶι, τούς οποίους μετά δώδεκα ἔτη ἐπέπρωτο να συναντήσῃ ὁ διάσημος θαλασσοπόρος Νορθωνσκόλδος εις τας ἀκτάς ἐκείνας κατά τήν τολμηράν ἐξερεύνησιν του, καθ' ἣν ἀνεκάλυψε τόν πρὸς τὰ βορειοανατολικά πόρον. Τήν ἔποχην ἐκείνην τινες τῶν ἰθαγενῶν τούτων ἦσαν ἐρωδιασμένοι διά πολυκρότων και τυφεκίων, — τῶν πρώτων δώρων τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐπειδή μόλις εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ θέρος, οι ἰθαγενεῖς τοῦ Πόρτ-Κλαράν, δὲν εἶχον ἀποβάλλῃ εἰσέτι τὰς χειμερινὰς τῶν ἐνδυμασίας. Κατόπιν εἰς μικράς και πολὺ κομψὰς σκηνάς ἀπὸ χονδρὸν βαμβακερὸν υφασμα με ζωηροῦς χρωματισμούς. Τὰ οἰκιακά των σκεύη ἦσαν κατεσκευασμένα ἀπὸ κελύρη κοκκοβαλάνων.

Ὁ Μακρολέλεκας ὅταν εἶδε διὰ πρῶτην φεραν τὰ περίεργα αὐτὰ σκεύη ἀνέκραξεν :

« Μπᾶ ! ὑπάρχουν ἰδῶ κοκκοφοινίκες ; — Ἐκτός ἂν . . . ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κύριος Σέργιος, τὰ καρῦδια αὐτὰ τὰ φέρουν ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Βίρηνικου οἱ φαλινοῦθραι, ποῦ ἔρχονται εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν, και τὰνταλάσσουν με ἄλλα πράγματα τῶν Έσκιμῶων . . . »

Και εἶχε δίκαιον ὁ κύριος Σέργιος. Ἀλλῶς τε, αἱ σχέσεις μεταξύ ἀμερικανῶν και ἰθαγενῶν ἦσαν ἤδη λίαν προηγμένα, ἔγινον δὲ μεταξὺ των και ἐπιμιξία, μεγάλως συντελοῦσαι εἰς τήν ἀνάπτυξιν και τήν πρόδον τής ἐσκιμῶας φυλῆς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηροῦμεν — ὅπως θά ἴδωμεν και ἀργότερα — ὅτι οὐδὲμία ὁμοίότης τύπου και ἡθῶν ὑπάρχει μεταξύ τῶν Έσκιμῶων τής Ἀμερικῆς και τῶν ἰθαγενῶν τής Ἀσιατικῆς Σιβηρίας. Τὰ ἄλσκανικά αὐτὰ φύλα οὔτε κἂν τήν γλῶσσαν ἐνοοῦν, τήν λαλουμένην πρὸς βορρᾶν τοῦ Βεργιγείου Πορθμοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἴδιωμα των ἦτο κρᾶμα ἀγγλικῶν και ρωσικῶν λέξεων, δὲν ἦτο δύσκολον να συνεννοηθῆ τις μαζί των.

Διὰ τούτο, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τής ἐγκαταστάσεως τής, ἡ οικογένεια Κασκαμπέλ ἐζήτησε να σχετισθῆ με τούς

ἰθαγενεῖς τούς διεσκαρμένους περίξ τοῦ Πόρτ-Κλαράν. Ἐπειδὴ δὲ πολὺ φιλοξένως ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὰς σκηνάς τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐδίστασε να τοῖς ἀνοιχῆ τὰς θύρας τής Εὔδρου Οἰκίας — πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποσον κανεῖς δὲν θά μετενδῆ.

Οἱ Έσκιμῶοι οὔτοι εἶνε ἄλλως πολὺ περισσότερον πολιτισμένοι ἀφ' ὅσον πιστεύεται κοινῶς. Τούς νομίζουν ὡς εἶδος φωκῶν λαλουσῶν, ἀμφιβίων ἀνθρωπομόρφων, κρίνοντες μόνον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια φοροῦν, προπάντων κατά τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτω οἱ Έσκιμῶοι τοῦ Πόρτ-Κλαράν και εὐπρόσδοποι εἶνε και εὐχάριστοι εἰς τήν συναναστροφήν. Μερικοὶ ἐνδύνονται σχεδὸν κατά τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον ἄλλα και αὐτοὶ οἱ διατηροῦντες τήν ἐγχωρίαν ἐνδυμασίαν, φέρουν με πολλήν φιλοκαλίαν τὰ ἐκ δερματος ῥέννου ἢ φώκης ἐνδύματα και ζωγραφίζουν φιλορέσκως τὸ πρόσωπον. Οἱ ἄνδρες ἔχουν βραχὺ και ἀραιὸν γένειον. Ἀπὸ τρεῖς ὀπᾶς, τὰς ὁποίας κἂν ἔχουν με τέχνην εἰς τήν γωνίαν τῶν χειλέων, κρημῶν μικροῦς κρῖκους ἀπὸ ὁστῶν γεγλυμμένον, παρόμοια δὲ κοσμήματα ἀναρτῶνται και ἀπὸ τῶν χονδρῶν τής μύτης των. Ἐν μιᾷ λέξει, οἱ Έσκιμῶοι οἱ ὅποιοι ἐδεξιόθησαν τήν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ δὲν εἶχον διόλου ἀποτρόπαιον ὄψιν — οἷαν ἔχουν σκηνάκις οἱ Σαμογέδαι και ἄλλοι ἰθαγενεῖς τής ἀσιατικῆς ακτής. Αἱ γυναῖκες, και προπάντων αἱ νεανίδες ἐφόρουν ἐνώτια ἀπὸ μαργαρίτας και βραχιόλια σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, με λεπτότητα ἐπεξεργασμένα.

Πρέπει ἐπίσης να σημειώσωμεν ὅτι οἱ Έσκιμῶοι οὔτοι ἦσαν τίμιοι και ἀκριβεῖς εἰς τὰς συναλλαγὰς των, ἂν και μέχρι ὑπερβολῆς ἀγαπῶντες τὰ κἂ μ ν ο υ ν π ἄ ρ ῖ α . Ἀλλὰ να τοὺς κατακρίνη τις μόνον διὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, θά ἦτο σκληρότης και ἀδικία.

Ἡ ἐντελεστερά ἰσότης ἐπικρατεῖ μεταξύ των δὲν ἔχουν οὔτε κἂν φυλάρχους. Ἡ θρησκεία των εἶνε εἰδωλοατρική. Λατρεύουν ὡς θεοὺς μορφὰς τινὰς γεγλυμμένας ἐπὶ ξύλου και ἐρυθροβαφεῖς, παριστώσας διάφορα εἶδη πτηνῶν, αἱ πέρυγες τῶν ὁποίων εἶνε ἀνοικταὶ ὡς μεγάλα ῥιπίδια. Ἐχουν τὰ ἦθη ἀγνά, οἰκογενειακὸν αἰσθημα ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον, τρέφουν σεβασμὸν πρὸς τούς γονεῖς, στοργήν πρὸς τὰ τέκνα, εὐσεβῆ λατρείαν πρὸς τούς νεκρούς, τὰ πτώματα τῶν ὁποίων, ἀνηρητῆμένα εἰς τὸν ἀέρα, φέρουν ἐορτάσιμα ἐνδύματα, και πλησίον των ὄπλα και σκεύη διάφορα.

Οἱ Κασκαμπέλ νῦχαριστοῦντο πολὺ ἀπὸ τούς καθημερινούς ἐκείνους περιπάτους, τούς οποίους ἔκαμνον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Πόρτ-Κλαράν. Συχνάκις ἐπίσης μετέβαινον πρὸς ἐπίσκεψιν ἐνὸς

παλαιοῦ ἐλαιοποιείου, ἰδρυθέντος ὑπὸ ἀμερικανοῦ και λειτουργούντος ἀκόμη τήν ἔποχην ἐκείνην.

Τὰ δένδρα δὲν σπανίζουν εἰς τήν χώραν και τὸ ἔδαφος τής εἶνε ἀρκετὰ γλοερὸν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τήν γυμνότητα τής χερσονήσου τῶν Τσουξής, εἰς τήν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Πορθμοῦ. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι, κατά μήκος μὲν τής ακτής τοῦ Νέου κόσμου ἀνέρχεται ἐν ρεῦμα θερμὸν, προερχόμενον ἀπὸ τὰς διακεκαυμένας παραλίας τοῦ Βίρηνικου, ἐνῶ κατά μήκος τής σιβηρικῆς ακτής κατέρχεται ρεῦμα ψυχρὸν, ἀναχωροῦν ἀπὸ τὰς πολιτικὰς θαλάσσας.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε διόλου κατά νουν να δώσῃ παραστάσεις πρὸ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Πόρτ-Κλαράν. Ἐφοβεῖτο και δικαίως, μήπως ἦθελε πάθῃ ὅσα και εἰς τὸ φρούριον Γιουκῶν. Τὸ φρονιμώτερον ἦτο να μὴ ἐκθέσῃ και πάλιν εἰς κανένα κίνδυνον τήν φήμην τής οικογενείας.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, περισσότεραι τῶν ὄντι ἀφ' ὅσας ἐχρειάζετο πρὸς ἀνάπαυσιν ὁ μικρὸς θιασός. Βεβαίως μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀναπαύσεως εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν, ὄλοι θά ἦσαν εἰς κατάστασιν νάντιμετωπίσων τούς κόπους τοῦ σιβηριανοῦ ταξιδίου.

Ἄλλ' ἡ διὰ τοῦ πορθμοῦ διάβασις ἦτο ἀκόμη ἀδύνατος. Μολοντί ἡ θερμοκρασία ἤδη περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, εἶχε κατέλθῃ κάτω τοῦ μηδενὸς τοῦ ἑκατονταβάθμου, τὸ στενὸν τής θαλάσσης τὸ χωρῖλον τήν Ἀσίαν ἀπὸ τήν Ἀμερικὴν, δὲν εἶχε παγῶσῃ ἀκόμη. Καὶ να μὲν πολυάριθμοι πλέοντες πάγοι, σχηματιζόμενοι ἀφθόνως εἰς τὰς ἐσχάτιας τοῦ Βεργιγείου, διήρχοντο ἐλονέν, διευθυνόμενοι πρὸς βορρᾶν κατά μήκος τής Ἀλσκανικῆς ακτής, ὑπὸ τήν ὄθησιν τοῦ ρεύματος, τοῦ ἐρχομένου ἀπὸ τὸν Βίρηνικὸν ἄλλ' ἔπρεπε να περιμείνη τις ἑως οὐ ἦθελον στερεωθῆ και συσσωρευθῆ, σχηματίζοντες οὕτως ἀπέραντον στρωμὰ πάγου, ἀκίνητον και ἀμαξιτὸν μεταξύ τῶν δύο ἡπείρων.

Ἦτο φανερόν ὅτι ἐπὶ τής παγωμένης αὐτῆς ἐκτάσεως, συμπαγοῦς ἀκούοντες, ὄστε να διέλθῃ ἐπ' αὐτῆς ὀλόκληρος πυροβολαρχία, ἡ Εὔδρου Οἰκία οὐδένα θά διέτρεχε κίνδυνον. Ἀλλῶς εἰς τὸ στενωτέρον μέρος τοῦ πορθμοῦ ἡ ἀπόστασις ἦτο μόλις εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Πρίγγηπος τής Ουαλίας, ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ Πόρτ-Κλαράν, μέχρι τοῦ μικροῦ λιμένος τής Νουμάνας ἐπὶ τής σιβηρικῆς ακτής.

« Τί διάβολο ! εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Κασκαμπέλ. Τόσφ δύσκολον πρᾶγμα ἦτο να κάμουν οἱ Ἀμερικανοὶ μίαν γέφυραν ! — Τί λέτε ; γέφυραν εἴκοσι λευγῶν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος.

— Καὶ διατί ὄχι παρετήρησεν ὁ

Γιάννης. Ἐμποροῦσαν να τήν στηρίξουν εἰς τὸ μέσον τοῦ πορθμοῦ, ἐπὶ ἐνὸς νηαιδρίου τὸ ὅποσον ὑπάρχει ἐκεῖ.

— Δὲν θά ἦτο ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, καὶ εἰμποροῦμεν να ἐλπίζωμεν ὅτι θά γίνῃ και τοῦτο μίαν ἡμέραν, ὅπως κἂν ὅ,τι δύναται να συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

— Μήπως τώρα δὲν σκοπεῖτε να κάμουν γέφυραν εἰς τὸν πορθμόν τοῦ Καλαί ; εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Ἐχεῖς δίκαιον, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Πρέπει ὅμως να δηλογησώμεν ὅτι μίαν γέφυρα ἐπὶ τοῦ Βεργιγείου πορθμοῦ θά ἦτο ὀλιγώτερον χρήσιμος ἀπὸ μίαν γέφυραν ἐνώνουσαν τὸ Καλαί με τήν Δούβρην. Βεβαίως οὔτε τὰ ἐξοδά της δὲν θά ἐβγαζεν !

— Ἄν δὲν θά ἦτο χρήσιμος διὰ τούς ταξιδιώτας ἐν γένει, δι' ἡμᾶς τούλαχιστον θά ἦτο πάρα πολὺ . . . παρετήρησεν ἡ Κορνηλία.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ ! ἀνέκραξε φειδῶς ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ κατά τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ὑπάρχει ἡ γέφυρά μας, μίαν γέφυραν ἀπὸ πάγον, τόσον στερεὰ ὅσον και οἰαδήποτε ἄλλη ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ σίδηρον ! Τὴν ἀνοικοδομεῖ κατ' ἔτος ἡ κυρία Φύσις και δὲν ζητεῖ οὔτε κἂν διόδια !

Ὁ Κασκαμπέλ εἶχε δίκαιον. Εἰς τι θά ἐχρησίμευε μίαν γέφυρα, διὰ τήν ὁποίαν θά ἐδαπανῶντο ἑκατομμύρια, ἀφ' οὐ ἦρκε κανεῖς νάνχημῃ τήν κατάλληλον ἔποχην, διὰ να διέλθῃ ἀσφαλῶς εἰς πεζὸς εἰς ἐφ' ἀμάξης ;

Τῶν ὄντι δὲ τοῦτο δὲν θά ἐβράδυνεν ἐπὶ πολὺ. Ὀλίγη ὑπομονὴ ἐχρειάζετο. (*Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Καλή μου κόρη Ζηλευτή, ροδόπλαστῃ μικρούλα, γιά ἔλα πὲς μου το: Γιατί τρέχεις εἰς ὅλα πεταχτή, μικρὴ νοικοκυρούλα ;

Γιατί τὴν κοῦκλα παραιτᾶς σὲ μίαν γωνιά ριγμένη και ἔ ὅλα πρόθυμη πετᾶς, σκουπιζεις, ράπτεις και κεντᾶς, μικρὴ μου προκομμένη ;

— Τὸ καθοῖο τῶχω ντροπὴ κ' ὄχι τὴν ἐργασία. Ὁ ἄλλος ὅ,τι θέλει ἄς πῆ, ἐγὼ γεμάτη προκοπὴ γεμάτη προθυμία

Ἔ ὅλα θά τρέχω πεταχτή και μ' ἀνοικτὴ καρδούλα κ' ἂν θέλῃς τώρα τὸ γιατί, μάθε πως θέλω Ζηλευτὴ νᾶμαι νοικοκυρούλα.

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Σήμερον ἔπρεπε να γράψω μᾶλλον ἀ γ α π η τ α ῖ μου. Διότι κυρίως ἀπευθόμεναι πρὸς τὰς μικράς μου φίλας. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θέλω να με ἀναγνώσουν και οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μήπως δὲν με ἀναγινώσκουν τὰ κοράσια, και ὅταν ἀπευθύνωμαι περισσότερον πρὸς τὰ ἀγόρια ; Και ἀπόδειξις τούτου τὰ παράπονα, αἱ αἰτιολογίαι, αἱ διαμαρτυρίαι . . .

Πρὶν προχωρήσω και σας εἴπω περὶ τίνος πρόκειται ἀκριβῶς, θά προλάβω μίαν ἐρώτησιν σας : Διατί λοιπὸν δὲν ἔγραψα ἀ γ α π η τ α ῖ μου ; Θά σας εἴπω, διὰ να εἴμεθα ἐξηγημένοι μίαν γιὰ πάντα. Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἐπικρατέστερον τοῦ θηλυκοῦ αὐτὸ το ἐμάθατε και εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἄλλ' ὅ,τι βέβαια δὲν περιμένετε να μάθετε ἀπὸ ἐμὲ εἶνε ὅτι λέγων ἀ γ α π η τ ο ῖ μου τὰς περισσότερας φορές ἐνόηθ' ἀγόρια ἀγόρια και κοράσια, ὅτι προσπαθῶ ὄστε τὰ γραφόμενά μου να ἐνδιαφέρουν ὁμοίως ἀγόρια και κοράσια και αἱ συμβουλαί μου να εἶνε χρήσιμοι τόσον εἰς τὰ μὲν ὅσον και εἰς τὰ δέ. Ἄν τώρα τύχῃ καμμίαν φορὰν να ὁμιλήσω και περὶ ἐνασχολήσεων, αἱ ὅποσαι ἐνδιαφέρουν ἀποκλειστικῶς και μόνον τὰ ἀγόρια, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει δι' αὐτὰ τὰ κοράσια να ζηλεύσουν. Εἶνε τόσφ ἔκτακτον τὸ πρᾶγμα ! Τοῦλάχιστον ἕως τώρα δὲν μου συνέβη ποτέ . . .

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολάς μικρῶν μου φίλων (γένους θηλυκοῦ). Ἡ μία διαμυρτῦρεται ἐντόνως και ζωηρῶς, διότι γράφον ἐσχάτως περὶ Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων και ἀθλητικῶν ἀσκήσεων, εἶχα ὑπ' ὄψει μου μόνον τὰ ἀγόρια. Πῶς, λέγει, μήπως και τὰ κοράσια δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ; Μήπως και αὐτὰ δὲν γυμνάζονται ; Προσθέτει δὲ ἐφ' ὧς, χάριν μεγαλύτερας πειθοῦς, ὅτι αὐτῆ, ἡ ἀδελφῆ της, ὁ μικρὸς ἀνεψιὸς της, — ὁ ὅποιος φαίνεται ὅτι τόσον μικρὸς εἶνε ἀκόμη, ὄστε φορεῖ φουστάνια και ἐπομένως ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, — και αἱ ἐξαδέλφαι της, ἐχάλασαν αὐτὸν τὸν μῆνα εἰς τὰς ἀσκήσεις ἀπὸ δύο ζευγάρια παπούτσια (Ἐδῶ ἀνοίγω παρένθεσιν : Φαντασθῆτε τούς μορφασμοὺς τῶν διαφόρων γονέων, ὅταν εἶδαν τούς λογαριασμοὺς τῶν διαφόρων ὑποδηματοποιῶν).

Τῆς ἄλλης ἐπιστολογράφου τὸ παράπονον εἶνε κάπως μετριώτερον, γλυκυτέρον. Αὐτὴ παραδέχεται ὅτι αἱ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις ἐνδιαφέρουν τὰ ἀγόρια, παρακαλεῖ δὲ τὸν Φαίδωνα — με τὴν δελεαστικὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, μετὰ τῶν μικρῶν ὁμοφύλων της, θά μ' εὐγνωμονῆ αἰωνίως, — ἂν ὑποδείξω καμμίαν ἰδιαίτερον ἐνασχόλησιν, καλὴν ἀποκλειστικῶς διὰ κοράσια.

Νομίζω ὅτι αὐταὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ ἀντιπροσωπεύουν τήν διχασμένην γνώμην τοῦ μικροῦ ὄραίου φύλου και ἴσως δὲν θά κάμω ἀσχημα ἂν, ἀπαντῶν σήμερον κατά καθήκον, προσπαθῶ να τὰς συμβιβάσω.

Ἀκούσατε λοιπὸν.

Παραδέχομαι και ἐγὼ ὅτι αἱ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις ἐνδιαφέρουν και τὰ κοράσια. Μήπως και αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῆς τῶν ὄσσεως και τῆς καλλιγραμμίας, τῆν ὁποίαν χαρίζει ἡ γυμναστική ; Μήπως ἡ γυμναστικὴ δὲν εἶνε ὠφέλιμος δι' ὅλα τὰ σώματα ; ἐπομένως μήπως δὲν πρέπει να γυμνάζωνται και τὰ κοράσια ; Οὔτε ἐγὼ εἶπα τὸ ἐναντίον ποτέ, οὔτε κανεῖς ἄλλος. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἰς τούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας δὲν λαμβάνουν μέρος κοράσια. Τοῦτο σημαίνει μόνον ὅτι τὰ κοράσια πρέπει να ἀσκῶνται ὀ λ ι γ ῶ τ σ ρ ο ν, μετριώτερον, σεμνότερον ἀπὸ τὰ ἀγόρια. Σήμερον π.χ. χαλοῦν δύο ζεύγη ὑποδήματα τὸν μῆνα. Δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἄν τὸ χάλασμα περιορισθῆ εἰς ἐν μόνον ζεύγος τὸν μῆνα, ἐγὼ δὲν ἔχω να εἴπω τίποτε . . . λογαριασθῆτε πλέον με τούς γονεῖς σας.

Ἄλλ' ὅτι ἡ γυμναστικὴ δὲν ἀποτελεῖ τὴν μόνην εἰδικῶς κατάλληλον ἐνασχόλησιν διὰ τὰ κοράσια, και αὐτὸ τὸ παραδέχομαι. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι ἐνασχολήσεις, εἰς τὰς ὁποίας και σκουπιμώτερον να ἐπιδώσουν και εὐκολώτερον νάναδειχθοῦν δύναται τὰ κοράσια ! Τὸ καλλιτεχνικὸν κέντημα π. χ. τὸ ἔχετε διὰ μικρὸν πρᾶγμα ; Και εἶδατε ποτέ σας ἀγόρι να κεντᾶ ; Ἐπειτα ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶνε θαυμασιὰ ἐνασχόλησις και ἕνας ἐξοχος ζωγράφος δὲν εἰμπορεῖ να εἶνε ἀρσενικὸς ὅπως και θηλυκός ; . . .

Ἄμ' ἡ μουσικὴ ; Δὲν νομίζε κανεῖς ὅτι ἔγινεν ἐπίτηδες διὰ τὰς γυναῖκας ; Ὡ, τί ἐξοχὸν πρᾶγμα ἡ μουσικὴ ! . . . Ἄλλ' ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ προτιμῶ, δι' ἐν κοράσιον, τὴν σπουδὴν τῶν οἰκιακῶν ἔργων. Σὰς βεβαίῳ, ὅτι τὸ ἄρωμα τὸ ὁποῖον διαχύνει μίαν μικρὰ νοικοκυρούλα, τὸ θεωρῶ ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ καλλιτεχνικά, τὰ ζωγραφικὰ και τὰ μουσικὰ ἀρώματα . . . Τὸν καιρὸν ὁ ὅποιος σὰς μένει ἀπὸ τὰ μαθήματά σας, ἀπὸ τὰ ἐργόχειρά σας, ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν σας, ἀπὸ τὰ παιγνιδία σας κ.ι. τούς περιπάτους σας, — και με ὅλ' αὐτὰ εἰξεύρω ὅτι σὰς μένει ἀρκετός καιρός, — θά τον δα-

παντα χρησιμώτατα, αν βοηθητε τας μητέρας σας εις τα οικιακά εργα, πάντοτε διδασκόμενοι, πάντοτε προαγόμενοι εις νοικοκυροσύνην. Ποτέ δεν θα μετανοήσετε και πιστεύσατέ με. Μέγα μέρος τής μελλούσης εύτυχίας σας θα στηριχθῆ εἰς τὴν γνώσιν τῶν οικιακῶν ἔργων.

Εἶθε λοιπὸν σύμφωνοι ; (Τὸ ἐπίθετον σὺ μ φ ω σ, κορίτσια μου εἶνε δικαία τὰ λ η κ τ ο ν, τὸ μεταχειρίζομαι δὲ ἔδω κατὰ θηλυκόν). Σᾶς συνεβίβασα ; Σᾶς ἱκανοποίησα ;

Πολύ καλά. Ἐν μόνον μὲνει τώρα : νὰ συμφωνήσουν μὲ ὅσα ἔγραφα ἀνωτέρω και τὰ ἀγόρια, ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν πάλιν παράπονα.

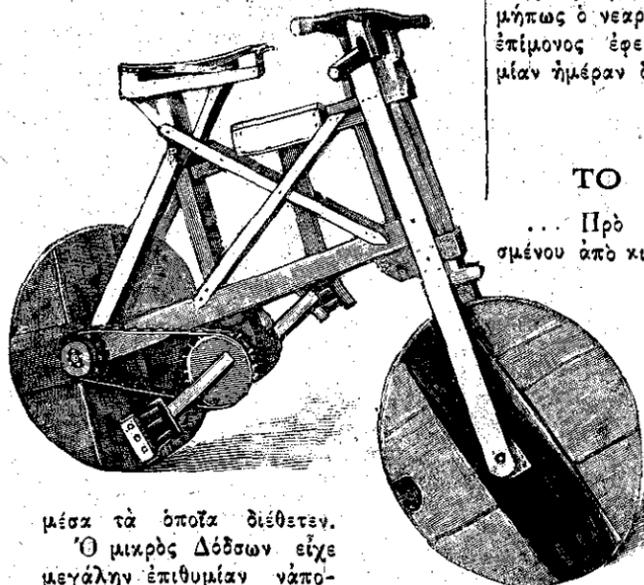
Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Αὐτὸ, τὸ ὅποιον θὰ σας διηγηθῶ παρακάτω εἶνε ἀληθινὴ ἱστορία. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον κατασκεύασε τὸ ξύλινον ποδήλατον του βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ζῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς μίαν πολιχνὴν πλησίον τῆς Νέας Ὑόρκης, ὀνομάζεται Φ. Δόδσων και εἶνε δεκαεσσάρων ἐτῶν.

Τὸ ποδήλατον τῆς ἐφευρέσεώς του δὲν εἶνε βέβαια τὸ τελειότερόν που ὑπάρχει ! Εἶνε ὅμως τὸ εὐθηνότερον ποδήλατον τοῦ κόσμου και ἴσως ἀκόμη τὸ θαυμαστότερον, ἀν λάβετε ὑπ' ὄψει τὴν ἡλικίαν τοῦ κατασκευαστοῦ και τὰ

μέσα τὰ ὅποια διέθετεν.

Ὁ μικρὸς Δόδσων εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ποικιλήσῃ και αὐτὸς ἐν ποδήλατον. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα διὰ νὰγοράσῃ, οὔτε συγγενεῖς πλουσίους διὰ νὰ του ἀγοράσουν, ἀπεφάσισε νὰ το κατασκευάσῃ μόνος του. Ἡ ἀνάγκη, βλέπετε, τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικώτατον. Ὅλα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς του εἶνε ἀπὸ ξύλον. Ἡ σέλλα, κατασκευασμένη ἀπὸ

λωρίδας δέρματος, ἔχει μίαν βίδαν, διὰ τῆς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τεντώνῃ τὰς λωρίδας αὐτάς, ὅταν χαλαροῦνται. Οἱ τροχοὶ ἐπίσης εἶνε ξύλινοι ὅλοι, ἡ δὲ κίνησις μεταδίδεται ἀπὸ τὸν τροχίσκον εἰς τὸν μέγαν τροχόν, δι' ἄλλου δερματίνου λωρίου μὲ τρύπας. Καὶ διὰ νὰ κατασκευασθῆ και νὰ λειτουργήσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανὴ, ἐξωδεύθησαν ἐν φράγκον και πεντήκοντα ἑκατοστά, μὲ ἄλλους λόγους δρ. 2,70 !!

Βεβαίως τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ποδήλατον δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἐλαφρότητα, οὔτε τὴν κομψότητα, οὔτε τὴν ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐνὸς καλοῦ ἀνευματικοῦ δικύκλου ! Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης στερεόν, και τέλος πάντων, κάμνει και αὐτὸ τὴ δουλειά του. Ὁ μικρὸς Δόδσων τοῦλάχιστον εἶνε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του. Διέτρεξε μὲ αὐτὸ πολὺ μεγάλας ἀποστάσεις, παντοῦ γενόμενος δεκτὸς μὲ χαρὰν και μὲ θαυμασμὸν ἐτόλμησε δὲ ἀκόμη νὰ διασχίσῃ και αὐτάς τὰς ὁδοὺς τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ ὅλην τὴν ζωηροτάτην ἐκείνην κυκλοφορίαν τῶν παντοειδῶν ἀμαξίων, χωρὶς νὰ τῷ συμβῆ τὸ παραμικρόν, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει ὅτι και ὑπὸ ἐποφιν ταχύτητος ἀκόμη τὸ ξύλινον ποδήλατον κάμνει καλά τὸ χρέος του.

Τὸ μόνον που ἔχει εἶνε ὅτι δὲν βαδίζει ἐντελῶς κατ' εὐθείαν. Τὸ ἴχνος που ἀφίνει ἐπὶ τοῦ εἰσόδου εἶνε μίαν γραμμὴν ἀκανόνιστος, ἐλικοειδής. Ἀλλ' ἀδιάφορον ! Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνώμαλος ὁδὸς ἡμπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν Δόξαν. Ποῖος ἤξεύρει μήπως ὁ νεαρὸς, ἀλλὰ τῶσον εὐφυῆς και ἐπιμονὸς ἐφευρέτης, δὲν θάναδειχθῆ μίαν ἡμέραν δευτέρας Ἐδίσσων ;

KIMON, ΔΑΚΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Πρὸ τοῦ οἰκίσκου του, σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν και ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν κασκέτον εἰς τὸ κεφάλι και μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χεῖρ, περιμένει τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Χάβρης.

Μειδιάμα πλανᾷται ἐπὶ τῆς τραχείας του μορφῆς και λάμπουν ἀπὸ κάποιαν ὑπερρφάνειαν οἱ διαυγεῖς και ἀγέρωχοι ὀφθαλμοὶ

τοῦ ἀπομάχου, ἀναγνωριζομένου εὐκόλως τῶσον ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν του ὕψος, ὅσον και ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, τὸ καρφωμένον ἐπὶ τοῦ κυανοῦ του ἀμπεχόνου.

Εἶνε ὑπερήφανος, εἶνε εὐτυχῆς ὁ γέρω-Νάσος...

Σήμερον ὁ Νίκος του, ὁ ἀγυῖοκας

τοῦ μηχανικὸς τῆς Ἐταιρίας, ὀδηγεῖ διὰ πρώτην φοράν τὴν μηχανήν.

Πῶς θὰ τα καταφέρῃ ἀρὰ γε ὁ πρῶτος, ὁ « νεοσύλληκτος ; »

Ἐπειτα, — χαρὰ μεγαλητέρα ἀκόμη — μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐκείνην θὰ τῷ φέρουν και τὸ ἐγγονάκι του, τὸν πρῶτοντόκον τοῦ Νίκου του, διὰ νὰ τον βαπτίσῃ.

Και ὁ ἀπόμαχος μειδιᾷ δι' ὅλων των ρυτίδων, συλλογιζόμενος τὸ ῥοδὸν χροῦν βρέφος, τὸ ὅποιον περιμένει ἤδη μίαν κομψὴν κουνίτσα, ζεστανομένη ἐκεῖ εἰς τὸν ἥλιον, πλησίον τοῦ παραθύρου — τὸ παχουλὸ του χεράκι, ποῦ δὲν θὰ φῖνῃ σὲ ἡσυχία τὸ ψαροῦ του μουστάκι — και τὴν εὐχαριστήσιν που θὰ κρατήσῃ τὸ μαρὸ πλησίον του ἕνα ὀλόκληρον μῆνα...

Ἐξαίφνης ὁ γέρω στρέφει τὴν κεφαλὴν. Μία ἀμαξοστοιχία ἀπροσδόκητος, ἐν προφανεί κινδύνῳ, τρέχει ὡς μακρομένη ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντιθέτως θὰ διέλθῃ ἡ ἄλλη, τῆς ὁποίας ἀκούεται μακρόθεν ἡ ὑπόκωφος βροντή. Ἰδοὺ τὴν, ἔρχεται... ἡ γῆ τρέμει... φθάνει ταχέως ὡς ἀστραπή !

Ἐντρομος ὁ πατὴρ ὀρμᾷ σείων τὴν ἐρυθρὰν του σημαίαν πρὸ τῆς ἀτμομηχανῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας νομίζει ὅτι βλέπει ἤδη τὸν υἱόν του...

Εἶνε πολὺ ἀργά !

Εἰς μάτην ὁ μηχανικὸς προσπαθεῖ νὰνακόψῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἀτμοῦ, νὰ σταματήσῃ τὴν μηχανήν τὸ σιδηροῦν τέρας προχωρεῖ μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, πυρίπνου και μυκώμενον.

Ὁ φύλαξ ἐξαλλὸς κραυγάζει :

— Πῆδησε ! Πῆδησε κάτω λοιπὸν ! Ὁ Νίκος ἀναυεῖ διὰ τῆς κεφαλῆς. Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι λιποτακτοῦν !

Και ἡ ἀπαισία σύγκρουσις ἐγένετο τὰ βαγόνια ἐπτοχιάζονται, ἀνέρχονται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δεξ, ὁ λέβης ἐκρήγνυται, και ὑπὸ αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ πατρὸς, ὁ υἱὸς ἐξαφανίζεται κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκρηξίν, ἡ ὁποία ἔθραυσεν ὅλους τοὺς ὑαλοπίνακας τοῦ εἰρηνικοῦ οἰκίσκου.

Ὁ «νεοσύλληκτος» δὲν ἀπεδειλίασεν. Ὡς στρατιώτης ἀπέθανε γενναίως εἰς τὴν θέσιν του !

Δέκα ἔτη παρῆλθον.

Πρὸ τοῦ οἰκίσκου, τοῦ σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν και ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν κασκέτον εἰς τὸ κεφάλι και μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χεῖρ, περιμένει και πάλιν τὴν ἀμαξοστοιχίαν...

Μόνον ὅτι ὁ μύσταξ του εἶνε τώρα κατάλευκος, οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ τῶσον ἄλλοτε διαυγεῖς, εἶνε τώρα θολοί, και τὸ εὐθύτενός του σῶμα κυρτωμένον...

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ] [Συνέχεια ἴδε σελ. 164]

— Ὡστε λοιπὸν ἡ Μαίρη ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Νίκαιαν και σὰς ἄρσεν ἐδῶ τὴν μικρὰν κληρονομίαν ; ἤρωτησεν ἡ φίλη.

— Ναι, ἀπήνητησεν ἡ λαῖδη Ἐνσορτ (τὴν ὅποιαν οὕτω θὰ τιλοφοροῦμεν και ἡμεῖς, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διηγήσεως). Ἦταν πολὺ ἀρρωστη ἡ καίμενη μου

ἡ Μαίρη. Ὁ ἰατρὸς τῆς ἐπέβαλε νὰ ὑπάγῃ νὰ μείνῃ εἰς τὴν Νίκαιαν και ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ χωρισθῆ τὴν θυγατέρα της. Δὲν ἡμπορούσαμεν νὰ ἐκθίσωμεν τὴν Λουκίαν εἰς τοὺς κινδύνους θαλασσοῦ ταξιδίου και ἀλλαγῆς κλίματος. Νὰ ἤξευρες ὅμως τί εὐθύνην ἔχω ἀναλάβῃ ποῦ τὴν ἐκράτησα μαζί μου. Εἶνε τῶσον ἀδύνατον αὐτὸ τὸ κορίτσι ! Φαντάσου ἔξαφνα νὰ πάθῃ τίποτε...

— Ἀκουσα ὅτι ἂν τυχόν — ὁ μὴ γένοιτο, — ἀπέθνησκε πρὶν γίνῃ εἰκοσιετῶς ἐτῶν, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς της μεταβαίνει εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

— Ἀλήθεια, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω γιατί ὁ Βὰν Νόρκωμ ἔκαμε μίαν τῶσον παράξενη διαθήκη !

— Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὅτι ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τῆς συζύγου του, εἰ ἤρωτησεν ἡ φίλη.

— Βεβαίως, αὐτὸ ἐννοεῖται, ὅσο ζῆ ἡ κόρη μου θὰ ἔχῃ τὰ μέσα ἄφθονα.

— Ὅπωςδῆποτε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐπισκέπτρια, δὲν θὰ σας ἦτο πολὺ δυσάρεστον, νὰ ἐβλέπατε τὴν περιουσίαν αὐ-

τὴν περιεχομένην εἰς ἕνας χεῖρας ; — Βεβαίωτατα, και τῶσον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν μέλος τῆς οικογενείας...

Ἐδῶ ἡ λαῖδη Ἐνσορτ ἐξέβαλε στεναγμὸν και ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους πρὸς μίαν εἰκόνα, ἀνηρημένην εἰς τὸν τοῖχον ἀπέναντί της και παριστάσαν ὠραῖον νέον ἐν στολῇ ἀξιωματικοῦ.

— Ὅταν ἐβεβαιώθη ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπητοῦ μου παιδιοῦ, ἐξηκολούθησε, διένειμα τὴν περιουσίαν του μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ του και τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ Βὰν Νόρκωμ, ὁ σύζυγός της, διεχειρίσθη τῶσον καλά τὸ μερίδιον τῆς Μαίρης, ἔποποθέτησε τῶσον καλά τὰ κεφάλαια, ὥστε τα ἠῤῥῆσε σημαντικῶς και μὲ τὰς τελευταίας ἐπιχειρήσεις τῶν σιδηροδρόμων σχεδὸν τα ἐδιπλασίασε.

— Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ;

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μικρᾶς συνοδείας ἐβάδιζε κοράσιον. (Σελ. 174, στήλ. β'.)

ἤκουσα ὅτι ἠκολούθησε τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον.

— Ναι ! Τὸ καίμενο τὸ παιδί — και ἡ φωνὴ τῆς λαίδης ἐγινε κλαυθμηρὰ, μὲ μίαν ἐλαφρὰν ἐκφρασιν περιφρονησεως, — τὸ καίμενο τὸ παιδί. Ποτέ του δὲν ἐστάθηκε ἱκανὸν νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ἐχει ὅμως ὅλην τὴν ἱκανότητα νὰ τα ἐξοδεύῃ. Γιὰ τὴ Λαύρα δὲν ἔχω κανένα παράπονον, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τί τα θέλεις — ἐδῶ ἐδίστασεν ὀλίγον, — και αὐτὴ δὲν εἶνε γιὰ μεγάλα πράγματα. Τῆς ἀρέσει νὰ γυρίσῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ποτέ δὲν κάθεται ἕνα μέρος. Γι' αὐτὴν δὲν ἀπορῶ πολὺ, ἀλλὰ θαυμάζω πῶς και ὁ Ἐδουάρδος ἀγαπᾷ τῶσον τὴν ζωὴν τῶν περιπλανήσεων.

— Ποῖός το ἔξυρει... ἴσως ἡ ἀπώ-

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Arthur Bourliac ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Λεια του παιδιού του τον έπειραξε λιγάκι — και η φίλη διεκόπη και ήγγισε το μέτωπό της.

— Είς το κεφάλι θέλεις να πής ; είπεν η λαΐδη Ένσορτ. Πολύ πιθανόν· δεν είναι δύσκολον. "Εχεις δίκην" έπαθε το κεφάλι του χωρίς άλλο. "Αν το εύρω, τι έκαμε τώρα, χωρίς να με συμβουλευθής ;

— Δεν ήξεύρω τίποτε... τί ; ήρώτησεν η φίλη με πολλήν περιέργειαν.

— "Ακουσε λοιπόν, αγαπητή μου. Υιοθέτησαν ένα παιδί, ένα έλειονό παιδί, όρφανό, χωρίς να ξεύρουν τους γονείς του. "Εφ' όσον ήμπορώ να κρίνω από κάτι σχεδιάσματά που μου έστειλεν ο Έδουάρδος, είναι παιδί του δρόμου, έντελώς του δρόμου. Είναι ζωγραφισμένος ζυπόλυτος, φαντάσου, και πωλεί λουλούδια.

— Και πού τον βρήκε ;

— Είς την Νέαν 'Ορλεάνην, άπήνητησεν η λαΐδη Ένσορτ με νέον στεναγμόν. Αυτό το πράγμα μου άνοίγει νέαν πληγήν. Και το παράξενον είναι ότι το παιδί αυτό ονομάζεται Φίλιππος, όπως.

"Υποθέτω ότι γι' αυτό το έσυμπάθησε ατήν αρχή η Λαύρα. Το βέβαιον είναι ότι τώρα το αγαπά μέχρι τρέλας. Λέγει ότι είναι η ζωσα εικών του παιδιού που έχασε, το όποιο, — περιεργον αυτό — ωμοίαζε περισσότερο του Φιλίππου μου, του πρωτότου, παρά του πατέρα του.

"Ισχυρίζεται ότι είναι εύμορφο παιδί, χαριτωμένο, εύγενικό, άξιαγάπητο, έξοχο. Πώς σου φαίνονται αυτά ; "Αν είναι δυνατόν να φαντασθής κανείς ότι ένα παιδί ατύχης της τάξεως είμπορεί να έχη καμμίαν όμοιότητα μ' ένα παιδί της ιδιότης μας !

— "Αδύνατον τῶ όντι, είπε σοβαρώς η φίλη.

— Και το χειρότερον είναι ότι εξέφρασαν την έπιθυμίαν να περάσουν μαζί μου το χειμῶνα είς Νέαν Υόρκην. "Ηξεύρεις ότι ήλθαν και ένατοίκησαν είς το σπίτι μου και το επρόσεχαν μάλιστα όσω έμενα είς το Έξωτερικόν, είς τρόπον ώστε δεν είμπορώ να μή τους δεχθῶ πάλιν, άφ' ου μάλιστα το σπίτι είναι μεγάλο και μας χωρεί όλους. Έκατοίκησαν μέσα τόσον καιρόν, ώστε το θεωρούην πλέον ως ίδιόν των. "Ανεχώρησαν από την Νέαν 'Ορλεάνην και καθώς μου γράφουν τώρα (το γράμμα των άκριβώς εδιάβαξα την ώρα που ήλθες,) φθάνουν εδῶ απόψε με το παιδί. Τι να κάμω ; Έχω, βλέπεις, και την Λουκιάν ; Βέβαια δεν μπορώ να την αφήσω μαζί μ' ένα παιδί πρόστυχο και κακοναθρεμμένο της μητέρας του αυτό δεν θά της ήρесе δόλου. "Αχ, πώς με στενοχωρούν όλ' αυτά ! Θά κάμω όμως ότι είμπορώ. Θά προσπαθήσω πρώτον να μή έρχωνται είς μεγάλην συνάφειαν

τά παιδιά. Αυτό δεν θά είναι πολύ δύσκολο. "Η Λουκία είναι μία μικρούλα άριστοκράτισσα, τόσω ντιστεγάει δια την ήλικίαν της ! "Η γκουβερνάντα της ή Μαντμαζέλ "Αλβυ άνήκει είς την ύψηλοτέραν άριστοκρατίαν της Γαλλίας.

"Ο πατέρας της ήταν κόμης, ο όποιος έχασε την περιουσίαν του. Και αυτή είναι πολύ ντιστεγάει. "Αλλά και ή καμαριέρα της έχει πολύ καλούς τρόπους· κορίτσι καθώς πρέπει, κόρη παπᾶ. "Όστε βλέπεις ότι ή μικρά κληρονόμος εύρίσκειται σε λαμπρά χέρια.

Δεν θά έπιτρέψωμεν να την πλησίαση κανένας άγροτικός και χωρίς άνατροφήν. Είναι άνθος τόσον λεπτοφύεις ! Φύσις τόσον εύαίσθητος ! "Ω, έχει ανάγκην από πολλήν προσφύλαξιν, από πολλήν περιποίησιν.

— Πώς ήθελα να την ιδῶ ! έπιθύρησεν η φίλη με σεβασμόν, όιος ήρμοζε προκειμένου περι τόσον αίθερίου και υπερανθρώπου πλάσματος. Θά φαίνεται σαν βασιλοπούλα !

— Τώρα είναι έξω· είναι ή ώρα του περιπάτου της· άπήνητησεν η λαΐδη Ένσορτ. "Ελπίζω ότι θά μείνης ως να έπιστρέψη. "Εξίζει πραγματικῶς τον κόπον να την ιδῆ κανείς.

"Ην στιγμὴν εκείνην, ύπηρετης ένστολή ήνοιξε και τὰ δύο φύλλα της θύρας και παρεμέρισεν εύλαβῶς δια να εισέλθουν είς την αίθουσαν τρία πρόσωπα. "Επί κεφαλῆς της μικρᾶς συνοδείας εβάδιζε κοράσιον, περίπου οκτώ έτών, με κομφόν φόρεμα από στακτερόν βελούδον, πολύ άνοιχτόν, περιτριγυρισμένον πλουσίως από άργυρόχρουν γουβερνικόν. Το καστόρινον καπέλον της έκοσμείτο από θαυμάσια πτερά στρουθοκαμήλου. Με την δεξιάν χείρα έκράτει μικρόν μασόν, από το ίδιον γουβερνικόν του φορέματος· με την άριστεράν δε, δια κυανῆς ταινίας, έν χιονόλευκον σκυλάκι μαλλιαρόν, κυρτευμένον και έπενδυμένον κομφῶς και ιδιοτρόπως. "Εφορούσεν έπινώτιον από τούχαν, κεντημένον έν άδαμαντοκόλλητον περιλαίμιον και κάτωθεν του πάγωνος, μίαν άνθοδέσμην προσδεδεμένην δια κυανῆς ταινίας, — πράγμα το όποιον εξηνάγκαζε το ταλαίφωρον ζῶον να κρατή ύπεροπτικῶς άνυψωμένην την κεφαλήν, με την μουρίσαν εκείνην η όποία κάθε άλλο ήτο παρά υπερήφανη...

Το κοράσιον ήτο ύψηλόν και ισχόνον, με μεγάλο στόμα και με μάτια μικρά και ζωηρά. Είχε μύτην σιμήν και κόμην πυρράν, πίπτουσαν πλουσίως επί των ὤμων της.

— "Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Το κοράσιον ήτο ύψηλόν και ισχόνον, με μεγάλο στόμα και με μάτια μικρά και ζωηρά. Είχε μύτην σιμήν και κόμην πυρράν, πίπτουσαν πλουσίως επί των ὤμων της.

— "Επειτα συνέχεια)

Το κοράσιον ήτο ύψηλόν και ισχόνον, με μεγάλο στόμα και με μάτια μικρά και ζωηρά. Είχε μύτην σιμήν και κόμην πυρράν, πίπτουσαν πλουσίως επί των ὤμων της.

— "Επειτα συνέχεια)

Το κοράσιον ήτο ύψηλόν και ισχόνον, με μεγάλο στόμα και με μάτια μικρά και ζωηρά. Είχε μύτην σιμήν και κόμην πυρράν, πίπτουσαν πλουσίως επί των ὤμων της.

— "Επειτα συνέχεια)

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ (ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ)

Πρόσωπον : ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΕ ΣΤΟΛΗΝ

(Αρχίζει με ύφος θρηνηδές και άπειλι). "Ο μπαμπᾶς με νομίζει άμελή και φυγόπονον. Και όμως δεν πταίω ! ναι, σᾶς λέγω δεν πταίω ! (Με χαμηλότερον τόνον) Έχω μία πολυ-πολύ, μα πάρα πολύ περιεργήν αρρώστεια, την όποιαν έπρεπε να μελετήσουν με προσοχήν οι ιατροί, διότι βέβαια τούς είναι άγνωστη. (Σοβαρώς) Δεν είμπορώ να συγκρατήσω είς την μνήμη μου την ιστορίαν. Ίδου ή αρρώστεια μου ! (Όλιγον πῶ γρήγορα) Τὰ άλλα μᾶθηματά τα ένθυμούμαι καλά... το μᾶθημα τῆς... καλλιγραφίας, τῆς γυμναστικής... των στρατιωτικῶν ασκήσεων... — ε, αυτό δᾶ είναι σχεδόν ιστορία ! — ἄλλα μή μου πῆτε για ιστορία με κύρια όνόματα και με χρονολογίας, γιατί με πῆρε ή όργη.

Αὐτῆς ἢ χρονολογίας πρὸ πάντων, τί βᾶσανο ! Πφ ! Πφ ! (Φυσᾶ).

(Με τόνον ήλαρότερον) "Αλλ' επειδή δεν ήθελα να πέρνω κακούς βαθμούς, έπρεπε να έπινοήσω κάτι τι, ένα μέσον σωτηρίας τελωσπάντων, — και μία φορά που έδωσα πλέον εξετάσεις, και (Κυτάει δεξιὰ και άριστερὰ) άφ' ου είμεθα τώρα έμεῖς κ' έμεῖς (δυνατὰ) θά σας εξομολογηθῶ ! (Στέκεται: ὀλιγον και συλλογίζεται) Παραδείγματος χάριν : "Αν ο κύριος καθηγητῆς σᾶς προβάλη αὐτην την ερώτησιν: (Μιμούμενος φωνὴν γεροντικῆν) «Είμπορεῖς, παιδί μου, να μας είπῆς τὴν χρονολογίαν τῆς έν Σαλαμίην νυμαχίας, η όποία έγινε είς τὰ 480 π. Χ. ; »

(Σταματᾶ ὀλιγας στιγμάς, έκφραστικῶς μειδιῶν) "Ε, αυτό δᾶ δεν είναι και πολύ δύσκολο !... Πῶς ;

Ναι, ἄλλα δεν είμπορεί κανείς να βασίζεται πάντα σε τέτοια έκτακτα τυχηρά. Τὰς περισσότερας φορές σου κάμνουν κάτι πολύ άδιακρίτους ερωτήσεις· π. χ. (Αποτόμως με βαρεϊαν φωνήν) «Πόσος διεδέχθη τον Ερρίκον Δ' ; » Ποῖος τον διεδέχθη ;... ε ;... πῆτέ μου σεις... Ποῖος τον διεδέχθη ; "Ετσι μου ερχεται ναποκριθῶ : «Εἶσθε πολύ περιεργος, κύριε καθηγητά !»

"Αλλ' επειδή μία τέτοια άπάντησις, είμπορεί και να παρεξηγηθῆ, προσπαθῶ εύσυνειδήτως να εύρω ποῖος διεδέχθη... (Λαμβάνει τον πάγωνα με την δεξιάν και συλλογίζεται) τον Ερρίκον Δ'... τον Ερρίκον Δ'...

(Ὡς να το εύρεν εξαίρην) Ποῖος διεδέχθη τον Ερρίκον Δ' ; — "Ο Ερρίκος Ε', κύριε καθηγητά ! ποῖος ἄλλος ; (Γρήγορα) Διότι δεν πρέπει ποτε να τα χάνη κανείς, όταν δεν ξεύρη. (Ὡς από καθέδρας) Εἰπῆτε μίαν άνοησίαν, ἄλλ' εἰπῆτε την με θάρρος και με πεποιθήσιν. Δεν εί-

ξεύρετε τί είμπορεί να συμβῆ ; ο καθηγητῆς έξηνα είμπορεί να είναι άφηρημένος και να λησμονήση ότι Ερρίκος Ε' δεν όπῆρε ποτε. "Επειτα είμπορεί να βάλῃ το χέρι της και η Τύχη και η άπάντησις σας να είναι σωστή. Πῶς ;

"Αλλ' ή φοβερωτέρα περίστασις, — και εκ πρώτης όψεως τουλάχιστον φαίνεται φοβερά, — είναι όταν σας δίδουν μίαν τέτοιαν ερώτησιν : (Μιμούμενος καθηγητῆν προσηνετάτον, γλυκύτατον) « Έλα εδῶ εσύ, καλό μου παιδί, και είπέ μας τί γνωρίζεις, παρακαλῶ, περι τῆς παρά τᾶς... — Περι-τῆς-παρά-τᾶς ; τί θά πῆ αυτό ;

— Περι τῆς παρά τᾶς Πυραμίδας μάχης ; » Κόκκαλο ! Ένονεῖται ότι είτε περι τῆς μάχης των Πυραμίδων σᾶς ερωτοῦν, είτε περι τῆς μάχης των Πλαταιῶν η τῆς έν Μαντινεΐα, η περίστασις είναι η ίδια και απαράλλακτη. Πρόκειται να διηγηθῆτε έν περιστατικόν, από το όποιον δεν γνωρίζετε ουτε λέξιν !

(Με ύφος θριαμβευτικόν) Έγώ όμως ιδου τί κάμνω και τί σας συμβουλεύω... (Διαστάζων), δηλαδή, ναι... σᾶς συμβουλεύω να κάμνετε και σεις. Μία τοιαύτη ερώτησις είναι αληθῆς θρίαμβος, δι' ένα που ξεύρει να την εκμεταλλευθῆ, — με την βοήθειαν πάντοτε τῆς τύχης. (Μετὰ μικρᾶν παύσιν) Μὴ κάμετε λόγον ουτε περι νικητῶν ουτε περι ήττημένων. Πρωτον, αυτό θά ήτο πολυλογία περιττή... ε-πειτα είμπορεί να κάμει και κανένα λάθος. (Μειδιῶν) Εκτός τούτου κάθε έθνος διηγείται τα κατά την αὐτην μάχην όπως τῶ συμφέρει· ώστε αυτό, βλέπετε, δεν έχει καμμίαν σημασίαν.

Μὴ ριψοκινδυνεύσετε ἄκομη να πελαγώσετε ουτε είς τα γεγονότα, τα όποια προηγήθησαν τῆς μάχης, ουτε είς τα ἐπακόλουθα τα όποια είχε, συνθήκας κλ. Αὐτὰ πλέον τα ξεύρει όλος ο κόσμος και κανείς δεν ενδιαφέρεται. (Υψῶν την φωνήν) "Αλλά σηκόνεσθε με θάρρος, προσφέρετε με ζωηρότητα το όνομα τῆς μάχης σαν έπιμελής μαθητῆς που ξεύρει νεράκι το μᾶθημά του, και αρχίζετε αποτόμως... (Χαμηλώνει την φωνήν) αποτόμως δια να μή σας διακόψουν: (Φωνάζει δυνατὰ) "Η παρά τᾶς Πυραμίδας μάχης (Έξακολουθεῖ με στομφώδη ἀπαγγελίαν) « Η ήμέρα εκείνην ύπῆρξε φοβερά. Τὰ δύο στρατεύματα είχαν ναντιπαλαίσουν κατά του κλίματος, κατά του ψύχους, κατά των χιονῶν, κατά του τραχέος και άγνωστου εδάφους. Αμόφερα ήσαν αριθμητικῶς κατώτερα του έχθρικοῦ. "Απο πρώτας αἱ θέσεις είχαν καταληφθῆ. Το περικόν παρητάχθη εμπροσθεν του ίπικου και όπισθεν αμφοτέρων το πυροβολικόν. Καί η μάχη ήρχισε (Μ' ενθουσιασμόν) Τρίς ο έχθρος ώρμησε κατά του έχθρου, και τρίς απεκρούσθη. (Τραγικῶς) Η συμ-

πλοκή ύπῆρξεν αἰματηρά, αἱ ἀπώλειαι έκαιτέρωθεν άνυπολόγιστοι, και τόσον ὥστε οι νικηταί είπον : Μίαν τοιαύτην νίκην ἄκομη αν νικήσωμεν, εχάθημεν ! (Αναλαμβάνει φυσικόν τόνον) Στέκεσθε και περιμένετε.

Μέσος όρος εδῶ δεν χωρεί : "Η θά πάρετε ἄριστα, ἢ... θά το φατε. "Η νίκη η πανωλεθρία, — η "Αουστερλίτση η Βατερλώ !

(Μετὰ τινά παύσιν) Να σας πῶ λοιπόν τί έπαθα εγῶ ; "Εμείνα μετεξεταστέος είς την Ιστορίαν των Νεωτέρων Χρόνων και δια να περάσω είς την τετάρτην, πρέπει πρώτα να περάσω... ένα πολύ ασχημο κλοκακρί. (Τραγικῶς) Μίαν τοιαύτην νίκην ἄκομη αν νικήσω, εχάθην ! (Έπανερχόμενος είς τόν φυσικόν τόνον). Αυτό ήταν (Υποκλίνεται και αποχωρεῖ).

(Μιμῆσις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΙΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΚΤΑΠΟΔΙ

Μέσα είς την ύγράν της κατοικίαν, καρφωμένη είς την άμμον του βυθού, η πίννα ήνοιξε διάπλατον το δστρακόν της, έπρόβαλεν όλον το άμορφον σώμα της και ήπλωσε τα λεπτά δίκτυα της δια να φαρεύση.

Πεινᾶ η πίννα, πεινᾶ. Να φάγη και ό, τι είναι. Δεν ήμπορεί όμως να κρύψη ότι η έπιθυμία της είναι να πιάση κανένα μικρό και τρυφερό ψαράκι. Είναι το νοστιμώτερον φαγητό για την πίννα που έχει πείνα.

"Αλλά και η πίννα είναι το νοστιμώτερον φαγητό δια το οκταπόδι... Ίδέτε το πῶς την περιτριγυρίζει. "Αχ, και να ήμπορούσε. "Αλλά πού να πλησίαση ! Τα δύο έκείνα καβουράκια, δεξιά και άριστερᾶ, την φυλάγουν ως οι πιστώτεροι σκύλοι. Και μόλις κάμη να πλησίαση το οκταπόδι, έκείνα την τσιμποῦν και η πίννα δικημάς μαζεύει τα δίκτυά της και πλάκ ! κλείνεται μέσα είς το δστρακόν της, μαζί με τα πολύτιμα καβουράκια. Και το οκταπόδι απομακρύνεται απελπισμένο, θυμωμένο, μα πεινασμένο.

Τι να κάμη ! τί να κάμη ! "Η πείνα, όπως και η πείνα, «τέχνα ; κατεργάζεται.» Το οκταπόδι το βρίσκει ! "Εχει ένα σχεδίον λαμπρόν και ασφαλές. Να ιδῆτε σεις !

Πηγαίνει και πέρνει μία πέτρα, άρκετα μεγάλη, την κρατεί σφικτα με δύο πλοκάμους, και πλέωντας ολοένα με τους άλλους, ερχεται και στέκεται ίσα ίσα από πάνω από την πίνναν. Τα καβουράκια δεν το είδαν, γιατί πλείε ψηλά ψηλά, σχεδόν είς την επιφάνειαν του νερού. Και από εκει άφίνει την πέτραν, η οποία πλάκ ! πίπτει μέσα είς την πίνναν· Κίνδυνος ! Τα καβουράκια τσιμπούσι :

Κλείσε, πίννα, γρήγορα, κλείσε, εί δε μή εχάθηκαμε ! Και δός του η πίννα, προσπαθεῖ, προσπαθεῖ να κλείση το δστρακόν της με όλην της την δύναμιν. "Αλλά πού ! Το άφίνει η πέτρα ; Κακομοῖρα πίννα ! Έχάθηκες ! Να το οκταπόδι... εφθασε... ύστερ' από λίγη ώρα πάνε και τα δίκτυα και το άμορφον σώμα τῆς πίννας και τα καβουράκια. Δεν μένει παρά το καύκαλο, ανοικτό και άδειο, καρφωμένο πάντα είς την άμμον του βυθού, και το οκταπόδι που εξαπλώνεται εκει με μακαριότητα να χωνεύση το θαυμάσιον γεῦμα του.

Κακομοῖρα πίννα ! Ποῖος θά εκδικήση τον άωρον θάνατόν σου ; Κοί όμως να ! "Ερχεται ο εκδικητῆς, πλησιάζει... Βλέπετε εκείνην την καβουράκι και τον φαρά που είναι μέσα ;... Τὸν βλέπετε... βλέπει κ' εκείνος το οκταπόδι είς τον βυθόν.

— Στάσου τώρα συ και θά ιδῆς, λέγει με τον νοῦν του. "Εχει το καμάκι του. Μία καμακιά και έτελείωσε... "Αλλά όχι ! "Ημπορεί να μη το έπιτύχη και να του φύγη. "Επειτα ο ψαράς θέλει να γελάση και 'λίγο με το οκταπόδι. Ξεύρει ότι είναι κουτό, μα τόσω κουτό που να σκάση κανείς εῖς τὰ γέλια, όταν δεν το οδηγῆ η πείνα να κάμη καμμία σκληρῆ εξυπαδά. Και πέρνει ένα καλαμάκι, δένει είς την άκρη του ένα άσπρο κουρελάκι και το βουτᾶ εῖς τὴ θάλασσα. Το οκταπόδι το βλέπει και τρέχει.

— Μπᾶ ! λέγει με τον νοῦν του· μωρῆ τί είναι εκείνο το άσπρο πράγμα ; κάτι καλό θά είναι βέβαια ! ας το δοκιμάσωμε.

Και μελονότι χορτασμένο, ρίχνει με λαιμαργία τους πλοκάμους του και ἀγκαλιάζει το καλαμάκι με το κουρελάκι. Και που να τήρηση πειά ! "Ο ψαράς γελᾶ, γελᾶ, το τραβᾶ επάνω και βγάζει έξω μαζί και το καλό σου οκταπόδι.

Τὸ άνόητο ! βλέπει τον κίνδυνον, ἀλλὰ δεν ήξεύρει ότι για να σωθῆ πρέπει ναφήση το καλαμάκι ! Οὔ, να χαθῆ ! Τι το περιμένει εκει έξω το λαίμαργο και άνόητο οκταπόδι, το ξεύρω πια και το ξεύρετε !... ΛΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΠΕΣΕ ΠΗΤΤΑ... "Αν πεθῶ να εύτυχίσω, χέρια πόδια θά κινήσω, ναύρω μία δουλειά να κάνω. Μ' άν καθήσω και φυλάγω : «πέσε πήττα να σε φάγω· άν' την πείνα θά πεθάνω [Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,40 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, *πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.*

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμῶνται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηγητήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι :

Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμῶνται φρ. 7
 Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγέλλαι μετὰ τοῦ ἀντιτύπου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» Ὀδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Στεφανίτης σηκόνεται πολὺ ἀργά. Ὁ πατέρας του θέλει νὰ τον πείσῃ ὅτι εἶνε ἀφέλιμον ὑπ' ὕλας τὰς ἐπιφύεις νὰ ἐξυπνῶ πρώτ' καὶ ὑστερ' ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα, τοῦ λέγει :
 — Νά, ἕνας ἀνθρώπος ποῦ ἐσηκώθηκε πολὺ ἐνωρίς ἤντε μὴ μῆρα ἔξοδὸν ἕνα πορτοφολι γεμάτο χρήματα
 Καὶ ὁ Στεφανίτης διακόπτων :
 — ὦ, μπαμπά ! ἐκείνος ποῦ τα ἔχασε, πρέπει νὰ ἐξυπνοῦσε πολὺ ἐνωρίτερα
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Τὸν Κουφιοκεφαλῆκην ἐρωτᾷ ἕνας συμμαθητῆς του τί εἶνε *μιγάς*.
 Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλῆκης μὲ σοβαρὸν ὕφος :
 — Ἐκεῖνο; ποῦ πιάνει *μυγές*.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τάπινου 'Ιου

ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ, μὰ πολὺ, νὰ κρατήσωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, νέε μου φίλε Ἀθανάσιε Χατζημέμε. Νά μου γράψῃς λοιπὸν συχνὰ καὶ νὰ λάβῃς ἂν θέλῃς, ἐν ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ σου ἔδωκα.
 Νά σου ζήτη ἡ νέα σου ἀδελφοῦλα, *Χρυσὴ Ἀμμωνιά* ! Τὴν εὐχίσθη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου Βά, βί, ἀγού, ἀγού, ἔ ; Πότε θά μου γράψῃ καὶ αὐτὴ κανένα γραμματάκι ;
 Εὐγε, Σοφία μου, εὐγε, μικρά μου. Ἄφ' οὗ τώρα ποῦ εἶσαι πέντε χρόνων γράφῃς ἔτσι, φαντάζομαι τί εὐμορφα θὰ γράφῃς ὅταν θὰ ὑπάγῃ; καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον. Νά μου φιλήσῃς τὴν Νίτσαν, τὸν Μίμην καὶ τὸ μωρό.
 Μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, *Ἀνδρέε Σουλιώτη*. Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ μου προτείνεις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ διὰ λόγους ἀνωτέρους. Εὐχαριστῶς εἶδον ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.
Καλὸ Γεῖτον, ἂν καμμίαν φῶρὰν δὲν σου ἀπήνησα μὲ τὸ ψευδώνυμον σου, θὰ πῆ ὅτι δὲν το εἶχες σημειώσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.
 Καὶ ὁ *Καλὸς Γεῖτον* πολὺ ἐπιθυμᾷ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς *Ἀττικῆς Νυκτὸς*, ἄλλα φοβεῖται, λέγει, νὰ μὴ του ἀπαντήσῃ ὡς ἀπῆνησεν ὁ *Χαλασμοῦς Κόσμος* εἰς τὸν *Πανελλήνιον Δία* ἄλλα πάλιν δὲν πιστεύει νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὅτι τὸ ἴδιον με.
 Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανένα δισταγμόν, ὅτι

θὰ σ' ἰδεχόμεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἤρρεσε περισσότερο). Πῶσον μ' ἐχαροποίησες, δύσκολα θὰ το φαντασθῆς. Γράψε μου ὅσον συχνότερα δύνασαι. Ἄκουε ;
 Ὅλοι καλά, μὴδὲ τῆς Πίσσας ἐξαιρουμένης, *Ποιήτρια Σαπφῶ*. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις σου. Ἄλλα διατὶ δὲν μου γράφεις συχνά ;
 Ἡ *Ποιήτρια Σαπφῶ* συγχαίρει τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Α' Κυριακῆς. Εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα δὲν θὰ εἴπω, *Ὀμηριάς*, ὅτι ἤρισται εἰς τὰ περισσότερα μαθήματα. Ἐννοῶ σου. Τὸ νέον σου ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον. Εὐρὲ κανὲν ἄλλο.
 Βεβαίως, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, εἶνε ἀληθὲς ὅτι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ τελώνται κατὰ τετραετίαν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1898. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ μου ἐξήγησες. Διατὶ θέλεις νὰ λάβῃς γρήγορα-γρήγορα τὸ ἀρατὸν σου ψευδώνυμον, *Ἦνοχο Ἀεράκι* ; Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καμμίαν ἀνάγκη. Ἄν ἐπιμένῃς ὅμως, νὰ ἐκλέγῃς κανὲν ἄλλο ἐπίσης ὠραῖον διότι τὰ προτεινόμενα δὲν μου ἤρσαν. Χάρτας πρὸς πώλησιν δὲν ἔχω.
 Πολὺ εὐχαριστῶς σὲ δέχομαι εἰς τὸν Διαγώνισμόν μου, *Ἐσπερινὴ Γαλήνη*, ἀντὶ τοῦ ἀδελτοῦ σου. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σου ἀποδίδω τὸ φιλάκι ποῦ μου ἔδωκε φῶρὰν ποῦ με λαμβάνεις, καλὴ μου μικροῦλα
 Πῶς μου ἤρρεσε τὸ τριανταφυλλένιο χαρτὶ μὲ τὸ ἄνθος, ποῦ μου γράφεις, φίλε μου *Ποδηλατιστά* ! Ἄλλα καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ μὴ το κρατήσῃς. Ἄν δὲν εἶνε ἐγωιστικόν, ὅπως τὸ ἄλλο, εἶνε ὅμως γραμματικῶς πλημμελὲς καὶ ἂν θελήσῃς νὰ το διορθώσῃς, θὰ σε συγχύσω μὲ ἕνα ἄλλον φίλον μου, τὸν *Ἀκάματον Ποδηλάτην*.
 Καλὴ ἡ ἐκπληξίς, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνες εἰς τοὺς γονεῖς σου, Ἄρβουρε Κοέν, καὶ σε συμβουλεύω νὰ θέσῃς τὸ στέδιόν σου εἰς τὴν Β' Κυριακῆν Πηλυξένιν Δεσύλλα (τὸ ὄνειρον τῆς ὁποίας εἶνε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀρατὰς Ἀθῆνας) *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν* (τὰ καλά ζῶα τῆς ὁποίας ἔχουν χαίρειμον ἀπὸ τὴν Πίσσαν) *Ἀνεμώνην* (τὴν ὁπίαν ἀσπάζονται καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀναβίου) *Φοιδόληπτον Κορην* κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσὲς στέλλονται μέχρι 8 'Ιουλίου 1896

291. Δεξιόγριφος.
 Ἐὰν εἰς μίαν πρόθεσιν ἐν μέλος σου προσθέσῃς Κρέοντος ὄνομα γίνεται κ' εὐρὲ τὸ ἂν μπόρῃς.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Στάγους.

292. Στοίχειόγριφος.
 Ἄν τὸν τόνον χαμηλώσῃς καὶ μὲ κάππα καπελώσῃς, ἀπ' τὸ ζῦδι χῶρησέ με καὶ τὸν φούρνο πέταξέ με.
 Ἐστία ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηρίσου.

293. Ρόμβος.
 Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον θὰ εὐρῆς εἰς τὸν ἴγανον.
 Τὸ δεύτερον σιγά-σιγά μπορεῖ νὰ σε ἐγῆδῃς. Τὸ τρίτον εὐκόλα θὰ βρῆς ὡς ἐν ἐκ τῶν σχημάτων.
 Καὶ τάνθη μὲ τὸ τέταρτον μπορεῖ πᾶς νὰ γωρίσῃ.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τι-Τακ.

294. Ἀστήρ.
 + + + Νάντικαταστάθωσιν οἱ σταυροὶ
 + + + διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γαίνωσιν
 + + + σκεταὶ καθέτως τὸ ὄνομα θεοῦ,
 + + + ὁριζοντίως στρατηγῶν καὶ διαγωνίως πόλεως τῆς Ἑλλάδος καὶ νήσου τοῦ Αἰγαίου.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

298—297. Κεκρυμμένα ὄνόματα νήσων
 1. Μόνος ὁ Θεὸς βασιλεύει ἀσφαλῶς.
 2. Ἀπόφυγε τοὺς κόλακας, ὡς κίρακας ὑπούλους.
 3. Ἔθηκε σαυτὸν μὴ λέγειν ἀπρηπῆ.
 Ἐστία ὑπὸ Γεωρ. Καρδαράκη.

298—299. Μεταμορφώσεις.
 1. Ὁ ἄσπος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
 2. Ὁ ὄνος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἔππος.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τι-Τακ.

300—305. Μαγικὸν γράμμα.
 Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις : Ἰός, φίλος, ἄτιμη, φράξι.
 Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κομρανεῖου.

304. Συνθεσις λέξεων.
 Διὰ τῶν κάτωθι ἔνδεκα συλλαβῶν σχηματίσων ὀρθοῖαν παροιμίαν ἐκ πέντε λέξεων :
 α-α-ει-μος-νας-ει-οικ-πο-ρει-τα-φε.
 Ἐστία ὑπὸ Περικλ. Στέφανου.

308. Ἑλλητισμοὶ φωνῶν.
 ο-ο-ειου-ο-ο-ο-ο-ε-ου.
 Ἐστία ὑπὸ τῆς Μαρίδος τοῦ Φαλήρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἕσπερον παιδικὸν περιοδικὸν εὐαγγέλιον, ἀληθεὶς παρακλῆσις εἰς τὴν χάριν ἡμῶν διαγωγῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτιστῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουνίου 1896

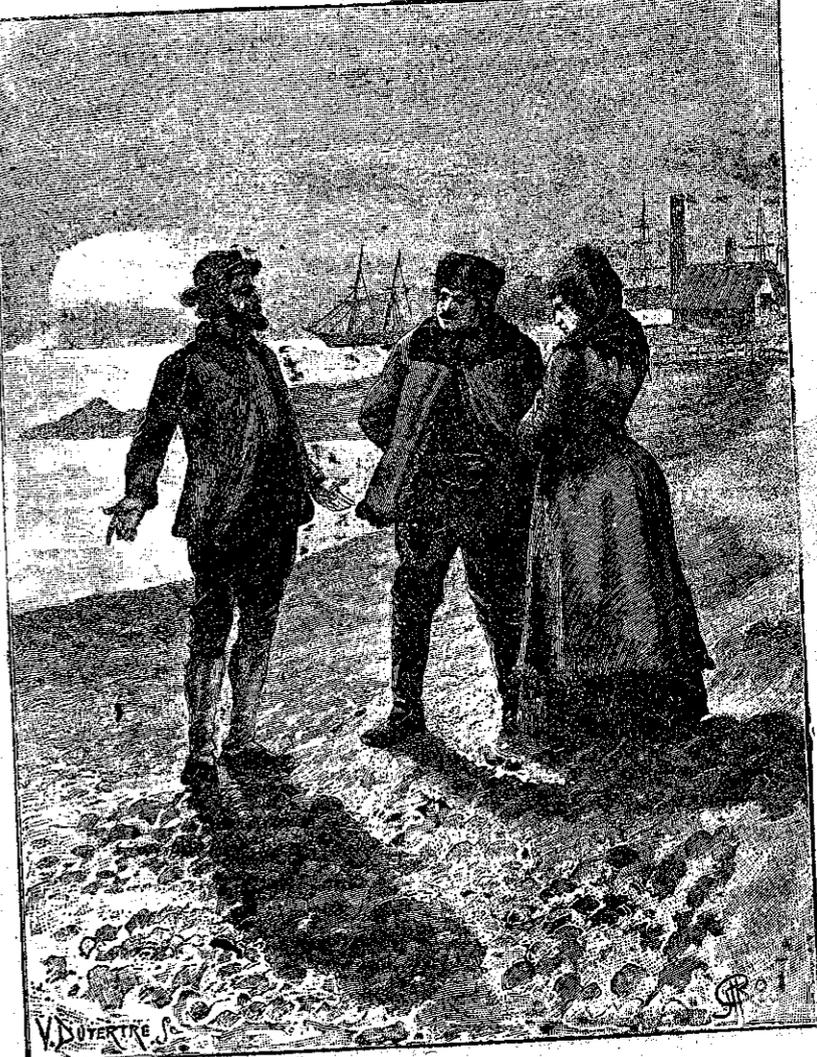
Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 23

ΚΑΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 169)

Προτοῦ λήξῃ ἀκόμη τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ χειμὼν ἐγκαθιδρόθη ἐκεῖ ὀριστικῶς. Ἐχιόνιζεν ἀφθρόνως καὶ συνεχῶς. Πᾶν ἔχνος χλόης εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τὰ ὀλίγα δένδρα τῆς ἀκτῆς, ἀφύλλα πλέον, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πάχνης. Συγχρόνως οἱ ἐπιπλέοντες πάγοι, οἱ φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ὀρηκτικοῦ ρεύματος, ἐγίνοντο ὀλονὲν εὐρύτεροι καὶ πυκνότεροι. Καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια θὰ συνηνοῦντο μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροτέρου φύχους, τοῦτο δὲ περιεμέμετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Καὶ ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἐδιόχετο ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ νὰ παγώσῃ ὁ πορθμὸς διὰ νάναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ὅσον καὶ ἂν ἐχαίρετό που θὰ ἐπάτει ἐπὶ τέλους τὴν γῆν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἡ χαρὰ τῆς δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀμοιρος λύπης. Θὰ ἤρχετο ἡ στιγμή τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Ναί μὲν θὰ ἐφευγον ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη πρὸς τὰ δυτικὰ. Καὶ μετὰ τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰς ἐκδρομὰς του ἀνά τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξερεύνησιν, ἐπισκεπτόμενος τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Γιουκὼν καὶ πέραν τῶν ὀρίων χώρας.

Χωριστὸς σκληρὸς καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ, διότι ὅλοι ἦσαν συνδεδεμένοι διὰ δι' ἀπλῆς συμπαιθείας, ἀλλὰ διὰ φιλίας στενωτάτης.

Ἄνομαζομαι ἰκόνος Σέργιος Ναρκίνης... (Σελ. 178, στήλ. γ')

Καὶ ὁ πλέον λυπημένος ἀπὸ ὅλους ἦτο φυσικὰ ὁ Γιάννης. Ἡμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ αὐτὸς, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος θὰ παρελάμβανε μαζί του καὶ τὴν Καγέττην ; Καὶ τοῦτο μὴ δὲν ἦτο τὸ συμφέρον τῆς νεαρᾶς ἱνδῆς, τὸ μέλλον τῆς ὁποίας ἀπέκειτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου τῆς πατρὸς ; Ἡ μήπως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καλλίτερον προστάτην, ἀπὸ τὸν κύριον Σέργιον; Αὐτὸς τὴν υἰοθέτησεν, αὐτὸς θὰ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ τὴν ἐξεπαίδευε, θὰ τὴν ἐξησφάλιζε θέσιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ εὕρισκεν εἰς οἰκογένειαν πτωχῶν σχοινοβατῶν ! Ἐνώπιον τοιαύτης τύχης, ἐπετρέπετο δισταγμός ; Ὁχι βέβαια ! καὶ πρῶτος ὁ Γιάννης τὸ ἀνεγνώριζεν. Ἀλλὰ ἡ σκέψις αὕτη δὲν ἴσχυε νὰ μετριάσῃ

τὴν λύπην του, ἡ ὁποία ἠδῆσαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ πῶς νὰ τὴν κατανικήσῃ ; Εἶχε συνειθισθῇ τὴν συντροφίαν τῆς καλῆς, τῆς ἐναρέτου, τῆς ἀφρωσιωμένης Καγέττης, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο, ἴσως διὰ παντός, τὸν ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνεμερίζοντο τὰ αἰσθήματα τοῦ Γιάννη. Ἠγάπων τόσον τὴν Καγέττην ὅσον καὶ τὸν κύριον Σέργιον. Ὅπως ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς συνώδεον μέχρι τέλους τοῦ ταξιδίου. Ὅτι τοὺς εἶχον μαζί των ἀκόμη μερικὸς μῆνας καὶ κατόπιν... ἀργότερα... θὰ ἐβλεπαν ..